

[Ib Christensen]

vores betalingsbalanceproblemer på længere sigt. Det er det seriøse råd, som er gået igen og igen fra det økonomiske råds formandskabs rapport og fra disse økonomer, og det er retsforbundets punkt 1 i en aktuel og dybtgående kriseplan. Der er ingen bevægelse i regeringen, også på grund af EF-bindingerne – man tør ikke for EF, for nu er man jo bundet i denne valutakvælerslange.

En anden seriøs ting, man kunne have gjort, og som økonomerne også råder til, var at gribe ind over for de arbejdsfri gevinster, stoppe en farlig inflationskilde og lede opsporingen over i erhvervsaktive investeringer, der skaber arbejdspladser i stedet for passive pengeanbringelser, nemlig ved at gribe ind mod jordprisstigningerne gennem en løbende jordværdistigningsafgift eller på anden effektiv måde. Det gør man heller ikke, til trods for at økonomerne også har anbefalet det, til trods for at det økonomiske råds formandskab også har anbefalet det, til trods for at samtlige lønmodtagerorganisationer i dette land, der repræsenterer 85 pct. af den erhvervsaktive befolkning, alle som én har krævet det som betingelse for indkomstilbageholdenhed. Altså noget, der virkelig kunne hjælpe, det gør man ikke. Man gør det modsatte, som jeg allerede anførte før. Man letter beskatningen på jord og øger beskatningen på arbejde og forbrug.

Det tredje punkt, som også havde været seriøst, i hvert fald set i relation til skatteyderne, der må bære byrden, er at gennemføre socialt forsvarlige besparelser. Vi ved faktisk ikke, hvad regeringen vil gøre dér, for vi kender ikke besparelsernes omfang og slet ikke deres karakter. Men hidtil er der ikke kommet antydninger om, at man opererer med socialt forsvarlige besparelser. Derimod kan man befrygte, at der måske kommer nogle uønskede nedskæringer, mens man lader en lang række særinteressetilskud urørte. Men som sagt, det ved vi ikke endnu. Det er slet ikke med i buketten – i denne omgang i hvert fald.

Det fjerde, man kunne gøre, var at gennemføre en indkomstskattereform, således at det bedre kan betale sig at gøre en arbejdsmæssig indsats, således at man kunne forhøje den skattefri bundgrænse, og således at man kunne bekæmpe virkelig alvorlige skatteunddragelsesmuligheder – og ikke bare den lille symbolske foranstaltning, som man her i dag

gennemførte, og som vi selvfølgelig også stemte for, fordi det var et skridt i den rigtige retning. Sådan en indkomstskattereform kan finansieres gennem jordværdistigningsafgifter og gennem besparelser, men derom forlyder der jo intet.

Endelig kunne man lave offentlige arbejder. Det forudsætter man skal gennemføres i denne beskæftigelsessituation, og dér håber vi da at regeringen med sin beskæftigelsesplan kommer med noget, som også vi kan støtte.

Det sjette, man kan sige, er, at vi har en ulykkelig situation derved, at vi har en pristalsregulering, der indregner udefra kommende prisstigninger. Det er jo ikke genialt, når vi får de enorme olieprisstigninger. Men man kan ikke forvente, at lønmodtagerne vil give indrømmelser på dette punkt, når man ikke rører de arbejdsfrie gevinster, og når man heller ikke vil beskæftige sig fra arbejdsgiver-side med spørgsmålet om medejendomsretten. Derfor siger vi – under fastholdelse af, at det er arbejdsmarkedets parter selv, der skal forhandle og afgøre disse ting – at de kunne måske motiveres til at gøre noget ved disse ting, både lønmodtagerne og arbejdsgiverne, gøre noget ved at ændre pristalsreguleringen til et velstandstal og gøre noget ved medejendomsretsspørgsmålet, hvis andre ting som erhvervsvenlige og beskæftigelsesvenlige foranstaltninger blev gennemført, men det er der jo ikke antydning fra regeringens side af at man vil gøre. Tværtimod har man gennem tvangsindkomstpolitikken lagt gift for enhver tillid og aktiv medvirken til de foranstaltninger, der er nødvendige for at sanere vores økonomi.

Det syvende og sidste, jeg skal sige, drejer sig om det energipolitiske. Vi havde ønsket i denne samling at få forhandlet et forslag, vi har stillet om en alternativ dansk energiplan uden kernekraft, som et led i at folketinget kunne tilnærme sig dog at tage en klar stilling på det energipolitiske område og gøre valgmulighederne klare over for befolkningen forud for den folkeafstemning, vi nok på et tidspunkt får om kernekraft. Heller ikke det lykkedes det at komme igennem med. Det var ellers noget, der var nok så meget perspektiv i som disse mere eller mindre hovedløse og virkningsløse foranstaltninger, som man her griber til. Man kunne også mere aktivt inden for Norden samarbejde om